

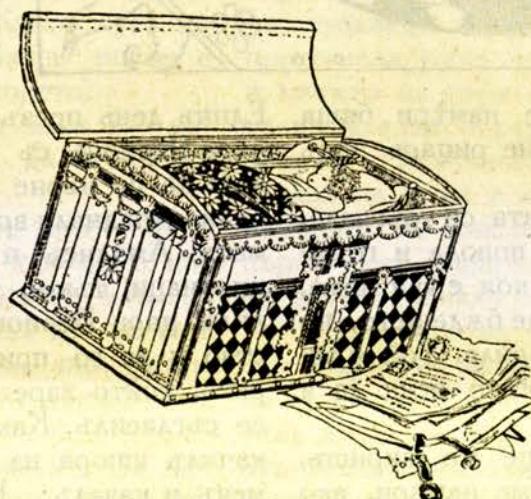
все повече и повече къмъ кораба. Пътниците и моряците, предупредени отъ виковетъ на пазача, обърнали очи къмъ черната точка и скоро различили пъстро украсения ковчегъ.

Благородникът Гандаль заповѣдалъ да го извлѣкатъ на кораба. Но какъ да стане това? Такъвъ голѣмъ ковчегъ не ще се лесно извлѣче. Трѣбвало нѣкой храбрецъ да се хвѣри въ водата, да го обвие съ вжже, а ония отгоре да го изтеглятъ. Но какво било очудването имъ, когато видѣли, че ковчегътъ се спрѣлъ — покоренъ като човѣкъ — тѣкмо до кораба! Сякашъ самъ се нагласялъ, да могатъ го улови по-лесно. Спусна-

чело, че детето е отъ благородно потекло, и прѣстенъ, привързанъ о една лента. Никой до тогава не билъ виждалъ такъвъ ковчегъ, ни такъвъ мечъ, ни такъвъ прѣстенъ.

Благородникът Гандаль, като не можалъ да узнае името на детето, нарекълъ го Морски Боляринъ. Жена му го прибрала — да го отгледа заедно съ своето момче.

Слѣдъ като пѫтували по много земи и морета, Гандальовци се върнали въ замъка си. Единъ день, както се разхождалъ съ коня си изъ градината, благородникът видѣлъ, че иде насреща му млада девойка, яхнала хубавъ бѣлъ конь. Смаялъ се Гандаль отъ младостъта,

ли вжжета и го изтеглили. Ковчегътъ билъ лекъ като перо. Толкова чудновата имъ се сторила тая лекота, че най-стариятъ морякъ рекълъ: „Тукъ ще има нѣкаква магия.“

Помжчили се да отворятъ ковчега, за да видятъ, що има вътре — но напразно: не се отварялъ. Чудниятъ ковчегъ сякашъ билъ направенъ отъ единъ кѣсъ. Не се виждало ни похлупакъ, ни ключалка. Най-сетне била городникътъ Гандаль се приближилъ да си опита силитъ. Щомъ допрѣлъ ржка до ковчега, и той се разтворилъ. Похлупакътъ се бавно подигналъ.

Всички останали смаяни. На дъното лежело детенце, току-речи врѣстникъ на Гандальовия синъ. Хубаво, здраво, румено детенце. То си лежело спокойно, като че е въ люлка. Очичките му гледали кротко, умно и живо. Жената на Гандаля се навела и кротко поела детето. Всички искали да узнаятъ, дали нѣма писмо или знакъ, по който да разбератъ името или рода му.

Но до него намѣрили само единъ мечъ, отъ който ли

да узнае името на детето, нарекълъ го Морски Боляринъ. Жена му го прибрала — да го отгледа заедно съ своето момче.

Слѣдъ като пѫтували по много земи и морета, Гандальовци се върнали въ замъка си. Единъ денъ, както се разхождалъ съ коня си изъ градината, благородникът видѣлъ, че иде насреща му млада девойка, яхнала хубавъ бѣлъ конь. Смаялъ се Гандаль отъ младостъта,